

Katedra sociální práce

FF UK Praha

Posudek na bakalářskou práci

Barbory Rodové

Partnerské vztahy a sexualita osob s lehkým a středním mentálním postižením

Obecná část práce vychází z několika českých literárních pramenů a cituje jeden zdroj v angličtině. Přináší běžně známé poznatky o lidech s mentálním postižením a interpersonálních vztazích těchto lidí. Další obecná pasáž se týká významu partnerství a sexuality pro lidský život. Některá tvrzení autorky v této části práce jsou příliš zobecňující a nedoložená.

Čtenář od prvních stran naráží na gramatické chyby (typicky ve shodě podnětu s přísudkem), vyšinutí z vazby a překlapy. Některé formulace jsou tak kostrbaté, že se ocitají na samotné hranici srozumitelnosti a nutí čtenáře si je překládat do běžného jazyka.

V pasáži zmiňující Maslowovu teorii potřeb není identifikovaný zdroj.

Výzkumná část práce je pokusem o popis toho, jak lidé s postižením prožívají své partnerské vztahy a v jejich rámci i sexualitu, včetně toho, nakolik jejich prostředí realizaci jejich potřeb napomáhá, případně ji komplikuje. Vzorek tvořilo několik klientů žijících v zařízeních a jedna dvojice lidí s postižením žijící ve vlastním bytě. Několik oslovených zařízení autorce spolupráci odmítlo. Z toho je zřejmé, že vzorek bude odrážet kulturu zařízení, která jsou vůči potřebě partnerského vztahu a potřebě sexuálního kontaktu mezi partnery spíše vstřícná.

Důležitým aspektem osobnostního vývoje lidí s mentálním postižením jsou postoje rodičů. Ty u některých z nich dokáží dlouhodobě blokovat rozvoj osobního potenciálu potomků ve sféře partnerství a sexuality. Tím se autorka bohužel soustavněji nezbyvá. Ptala se sice, zda klientům někdo v navazování partnerských vztahů brání, ale jen od jedné respondentky slyšela stížnost na matku. Tento problém však existuje a snadněji by bylo možné ho popsat, kdyby jako zdroj byli využiti pracovníci zařízení pro lidi s mentálním postižením.

Pozoruhodné je, že autorka uplatnila metodu rozhovorů se samotnými klienty. Opírá se tím o předpoklad, který není úplně samozřejmý, totiž že jsou své potřeby a způsob jejich uspokojování, případně frustrace těchto potřeb, schopni dostatečně reflektovat.

Výsledky jsou prezentovány v podobě kvalitativních souhrnů. Protože autorka své výsledky s ničím nesrovnává, mají jen hodnotu popisu toho, jak daná oblast života vypadá u respondentů v jejím velmi malém vzorku. Autorka se ani nepouští do úvahy o tom, jak by výsledky mohly vypadat při jiné konstrukci vzorku.

Závěry jsou opět na hranici srozumitelnosti a jsou velmi obecné. Je z nich patrné, že autorka chce propagovat důležitost potřeby partnerského vztahu u lidí s mentálním postižením - spíše než že by chtěla hledat odpověď na jasnou výzkumnou otázku.

Citace jsou formálně téměř správné, nemají jednotnou úpravu.

Návrh hodnocení: dobře

1. 8. 2019

O. Matoušek